

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γλώσσα διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἰουλίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 32

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ὁ Πέτρος ἔβαλε μιὰ ἀπελπισμένη κραυγή.

Πρώτη φορά ἔβλεπε νεκρὸ στὴ μάχη, καὶ ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἦταν ὁ φίλος του, ποὺ μαζὺ του τὸν ἔδεναν τόσες ἀναμνήσεις, τόσες κοντὲς ἀγωνίες.

Μὰ ξαφνικὰ θυμῆθηκε τὸ τροπάρι του. Ἐπρεπε νὰ μὴ μένῃ περισσότερο ἐκεῖ. Οἱ Ρῶσοι μπορούσαν νὰ γυρνοῦσαν καὶ νὰ τοῦ τῶπερναν.

Ἐσχυσε καὶ φίλησε μ' εὐλάβεια τὸ μέτωπο τοῦ φίλου του ποὺ ἀρχίζε νὰ γίνεταί κρύο. Ὑστερα πήδησε στ' ἀλογό του μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο του καὶ διευθύνθηκε καλπάζοντας πρὸς τὶς γαλλικὲς γραμμές.

Ξαφνικὰ ἓνα ποδοβολητὸ ἀντήχησε πίσω του καὶ ἓνα σμήνος ἀπὸ ἱππεῖς ποὺ πρόσβαλλαν ἀπὸ μιὰ χαράδρα, τὸν προσπέρασαν σὰν ἀστραπή. Τοὺς γνώρισε πῶς ἦταν τὸ ἱππικὸ τοῦ Καρδινιάκ. Σὰν ἀπὸ ἐνστικτο, πηροῦνισε τ' ἀλογό του γιὰ νὰ τρέξῃ μαζὺ τους. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή νέο ποδοβολητὸ ἐτράνταξε τὸ ἔδαφος, ἄγριες κραυγὲς ἀκούστηκαν καὶ ἓνα σωστὸ μελίσσι ἀπὸ κοζάκους φάνηκε μέσα σὲ σύννεφο ἀπὸ σκόνη, ἐνῷ τὰ τεντωμένα τους ἄδρατα ἀποτελοῦσαν ἀληθινὸ δάσος.

Ἦταν ἀργά. Τ' ἀλογό του ἐννοίωσε ἓνα ξάφνισμα καὶ ἔκαμ' ἓνα ἀπότομο πήδημα. Ὁ Πέτρος κατάλαβε πῶς κάπαιο δόρυ τῶχε χτυπήσει. Ἐτρεξε λίγα μέτρα ἀκόμη καὶ

ὑστερα σωριάστηκε στὸ χῶμα. Τὴν ἴδια στιγμή καὶ ὁ φίλος μας, καθὼς κυλοῦσε κάτω ἀπ' τὴ σέλλα, δέχτηκε μιὰ σπαθιὰ στὸ κεφάλι.

Ζαλισμένος, τυφλωμένος ἀπ' τὸ αἷμα ποὺ κυλοῦσε στὸ μέτωπό του, ἐννοίωσε νὰ τοῦ τραβοῦν τὴ σημαία ἀπ' τὰ χέρια του. Μὰ καρφώθηκε πάνω στὸ τροπαιό του, ἔπιασε τὸ πανί μὲ τὰ δόντια του καὶ ἀποφάσισε νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸ τιμημένο σύμβολο παρὰ μόνον μαζὶ μὲ τὴ ζωὴ του, ἀπαράλλαχτα ὅπως εἶχε κάμει ὁ γέρος ρῶσος στρατιώτης λίγην ὥρα πρὶν.

Ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ ἀντίκρυσεν ἄγριο κεφάλι μὲ

πυκνὰ σγουρὰ μαλλιά, μὲ δυὸ μάτια ποῦ λαμπρὰν σὰ δυὸ μάτια λύκου. Τὴν ἴδια στιγμή δέχτηκε ἓνα χτύπημα κατὰ στήθα καὶ ἐννοίωσε πῶς ὁ κοζάκος τοῦ πήρε τὴ σημαία, ἀφίοντάς του ἀνάμεσα στὰ δόντια ἐν' ἄθλιο κουρέλι της.

Τὸ κεφάλι του γύριζε, μὰ κατόρθωσε νὰ σταθῇ στὰ γόνατά του. Εἶδε τὸν κοζάκο νὰ φεύγῃ σὰν ἀστραπή.

—Μοῦ τὴν πήρε! εἶπε ὁ Πέτρος ἀπελπισμένος, καὶ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια του.

Ὑστερα ψηλάφησε τὸ σῶμα του: τὸ ψηλὸ πηλίκιό του εἶχε κάνει τὸ σπαθὶ νὰ λοξοδρομήσῃ. Τὸ κεφάλι ἦταν ἀπείραχτο, μὰ τὸ πάνω μέρος τοῦ αὐτιοῦ του ἦταν πληγωμένο. Ἀπὸ κεῖ ἔτρεχε τὸ αἷμα ποὺ τὸν τύφλωνε.

Ὅσο γιὰ τὸ χτύπημα στὸ στήθος, εὐτυχῶς ὁ Κοζάκος, βιαστικὸς νὰ φύγῃ, δὲν πρόφτασε νὰ γυρίσῃ τ' ὄπλο του καὶ τὸν χτύπησε μὲ τὴν ἐξέλινη καὶ ὄχι μὲ τὴ σιδερένια ἀκρὴ τοῦ δόρατός του.

Τὴν εἶχε γλυτώσει λοιπὸν πολὺ φτηνά. Μὰ ἦταν λυσσασμένος ἀπ' τὸ κακό του. Ἀπ' τὸ τροπαιό του, ποὺ θὰ ἦταν τὸ μοναδικὸ αὐτῆς τῆς μάχης, δὲν τοῦμεινε παρὰ μόνον τὸ μοναδικὸ κουρέλι ποῦχε μείνει ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Τῶκρυψε καὶ αὐτὸ στὴν τσέπη του.

Προσπάθησε νὰ σηκώσῃ τ' ἀλογό του, μὰ τὸ φτωχὸ ζῷο ἦταν βαρεῖα πληγωμένο καὶ τοῦρριξ' ἓνα ἱκετευτικὸ βλέμμα μὲ τὰ ὕγρα τα μάτια. Ὁ Πέτρος γιὰ νὰ συντομέψῃ τοὺς πόνους του, ἔσυρε τὸ πιστόλι του καὶ τοῦδωσε τὴ βολή τοῦ ἐλέους.

Οἱ Ρῶσσοι ἐκεῖ εἶχαν ἐξαφανισθεῖ πρὸς τὸ νότο. Ἡ μάχη εἶχε κολάσει στὸ κέντρο καὶ ἦταν ἀναμμένη στὸ δεξιὸ τῆς παράταξης, ὅπου οἱ Ρῶσοι

«Ὁ Πέτρος ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ ἀντίκρυσεν ἄγριο κεφάλι...» (Σελ. 249, στ. β').

σοι τοῦ Βλαδιμήρου εἶχαν ἀπωθήσει τοὺς Ἀγγλους.

Ὁ Πέτρος προσπάθησε νὰ προχωρήσῃ. Τὸ σῶμα του εἶχε κυρτωθεῖ σὰ νὰ τοῦχαν δώσει χίλιους ραβδισμούς. Σὲ λίγα μέτρα σταμάτησε: Ἀντίκρουσε τὰ συντρίμματα ἐνὸς κανονιοῦ, μὲ τὰ κιβώτια τῶν πολεμοφοδίων κομματιασμένα καὶ τάλωγα σκοτωμένα.

Κάθησε πάνω σ' ἓναν κυλλίδαντα, κατὰκοπος καὶ συλλογισμένος: πῶς θὰ ξανάδρισκε τὸ σῶμα του, τοὺς δικούς του; Τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἔν' ἄλογο ἀδέσποτο πρόβαλε μέσα ἀπ' τὰ ἔρεϊκια. Ὁ Πέτρος πλησίασε κι' εἶδε πῶς ἀνῆκε σ' ἓνα γερὸ Ρῶσο ἀνθυπασπιστή, ποὺ εἶχε σωριαστῇ μὲ τὸ πόδι σπασμένο καί, κρατώντας στὸ χέρι τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του, περίμενε βοήθεια.

Βέβαια ὁ Πέτρος δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἄλλως τε ἡ μάχη δὲν εἶχε τελειώσει κι' ἔπρεπε δίχως ἄλλο νὰ ξαναβρῇ τὴν ἴλη του.

Μὰ πρὶν καλοσκοπεῖν νὰ πάρῃ τὸ ἄλογο, ὁ Ρῶσος τοῦ ἔδωσε τὸ χαλινάρι. Ὁ Πέτρος πλησίασε τ' ἄλογο καὶ τὸ καθάλισκε. Ἐκεῖνο στάθηκε πειθήνιο στὸ νέο του κύριο καί, καθὼς ξεκινούσε, ὁ Ρῶσος τοῦκ' ἓνα νόημα ἀποχαιρετισμοῦ.

— Ἄν ὅλοι οἱ Ρῶσοι ἦταν ἀπ' τὴν ἴδια πάστα ποῦναι αὐτὸς ὁ γέρος, συλλογίστηκε ὁ Πέτρος, γρήγορα θάχαμε κλείσει εἰρήνη.

Τοῦ ἤρθε νὰ γυρίσῃ πίσω γιὰ νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μυστήριο τῆς ἐξαιρετικῆς συμπεριφορᾶς αὐτοῦ τοῦ Ρῶσου. Μὰ ἡ θέση του ἦταν ἐπικίνδυνη κι' εἶχε βία νὰ ξαναβρῇ τοὺς συναδέλφους του.

Βγαίνοντας ἀπ' τὴ μικρὴ χαράδρα ὅπου εἶχε συμβῇ αὐτὴ ἡ σκηνή, ἀντίκρουσε τὴ θάλασσα. Ὡς τὸ γιὰλό, οὔτε ἔχνος ἐχθρικοῦ ἱππικοῦ. Σωρὸς πτωμάτων μόνο δὴ καὶ κεῖ. Καὶ μακριά, στὴν πλαγιά ἐνὸς λόφου, τρία κινούμενα κόκκινα τετράγωνα.

— Κόκκινο! Εἶναι δικοί μας! Δεξιά του διέκρινε μιὰ μπλε γραμμὴ ποὺ κυμάτιζε.

— Τὸ Ἀφρικανικὸ ἱππικὸ! συλλογίστηκε καὶ κάλπασε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Σὲ λίγο ἦταν μαζί τους.

— Ταγματάρχ' μου!

Ὁ Καρδινιὰν ἦταν πραγματικῶς ἐκεῖ συνοφρυωμένος καὶ δῖπλα του ὁ ὑπολοχαγὸς Σωτερότ, μὲ τὴν παλάμη στὸ κεραμίδι τοῦ πηλικοῦ του, ἐξέταζε τὸν ὁρίζοντα.

Πίσω τοὺς ὀκτὼ ἱππεῖς κι' ἓνας ἐφιππος σάλπιγξ.

Αὐτοὶ ἄραγε εἶχαν ἀπομείνει ἀπὸ τὸ ἐνδοξο ἐκεῖνο ἀπόσπασμα ποὺ εἶχε δρμήσει στὴ φωτιά μιὰν ὥρα πρὶν;

Ὁ ταγματάρχης Καρδινιὰν, γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν ἀνασυγκρότησιν, εἶχε ξανάρθει στὸ σημεῖο τῆς ἐξορμήσεως.

Καθὼς ἀντίκρουσε τὸν προστατευόμενό του, ἡ φυσιογνωμία του ἔλαμψε.

— Σὺ 'σαι, Πέτρο; Πληγώθηκε, παιδί μου!..

— Μικρὰ πράγματα, ταγματάρχ' μου... Μὰ ἀν' ἔρατε...

Καὶ τοῦ διηγήθηκε τὸ θάνατο τοῦ Δελισύ, τὴν ἄλωση τῆς ἐχθρικῆς σημαίας κι' ὕστερα τὸ χάσιμό της.

Μὰ ἄλλο ἀνησυχούσε τὸν Καρδινιὰν.

— Ποῦ νᾶναι οἱ ἄλλοι; Δὲν πῆρε τὸ μάτι σου τίποτε δικούς μας; Ἐπρεπε τώρα νάχαν γυρίσει.

Ὁ Μπερτινὺ ἔκαμε νόημα ἀρνητικῶς.

— Στάσου! εἶπε ὁ ταγματάρχης, γυρίζοντας στὸν Σωτερότ. Δὲ μοῦ χωράει στὸ μυαλό ὅτι ἡ ἴλη μας ἐδεκατίστηκε σὲ τέτοιο σημεῖο. Ἡ ἐπίθεσις ἔγινε χωρὶς πολλὰς ἀφέλειες, κι' ἄλλως τε μᾶς ὑποστήριξαν κι' οἱ ζουάβι. Σίτες, πότε χωριστήκατε ἀπ' τὸν Βωτραῖν;

— Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ταγματάρχ' μου.

Ὅταν μπήκαμε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σύννεφο τοῦ καπνοῦ, φαίνεται πῶς θὰ λοξοδρόμησε δεξιά. Καὶ πολὺ φοβάμαι πῶς θάφρισε κεῖ τὸ πετσί του. Γιατί κι' ἐγὼ δὲ θὰ γλύτωνα ἀν' δὲν εἶχα ἄλογο τόσο σδέλτο. Κι' οἱ ἱππεῖς μου ποὺ γλύτωσαν εἶναι ὅλοι ἓνας κι' ἓνας. Ἄν δὲν τοὺς εἶχα συνειθίσει στὴν τάξη...

Ὁ ταγματάρχης τὸν διέκοψε.

— Ἡξερ'αν οἱ ἄνδρες ὅτι ἐδῶ θὰ μαζεύομαστε σὲ περίπτωσι διασκορπισμοῦ;

— Τῆξερ'αν. Τοὺς τῶχαμε πεῖ πολλὰς φορές.

Ὁ Καρδινιὰν σῶπασε. Ἡ καρδιά του σπάρ'αζε στὴ σκέψιν πῶς ἡ ἴλη του εἶχε πάθει τέτοια πανωλεθρία. Μὰ τὸ θέαμα τῆς μάχης τοῦ τράβηξε κέλιν' ἡ στιγμή τὴν προσοχή.

Τὸ ἐφιππο πυροβολικὸ εἶχε ἀνοίξει δυνατὸ κανονίδι. Ἐνας ἄνεμος θαλασσινὸς σήκωσε τὸν καπνὸ, τὸν κύλησε καί, ξαφνικά, σὰ νὰ σηκώθηκε ἡ αὐλαία ἐνὸς θεάτρου, παρουσιάστηκε ἡ τελευταία πράξις τῆς μάχης.

Ἡ μεραρχία τοῦ Μποσκέ προχωροῦσε ἀκατάσχετη. Ἐπαιζ'αν οἱ σάλπιγγες, χτυποῦσαν τὰ ταμπούρα κι' οἱ μπαγιονέττες γυάλιζαν στὸν ἥλιο.

Τὰ Ρωσσικὰ συντάγματα πολεμοῦσαν μὲ λύσσα. Οἱ δὲλδες τὰ θέριζαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, μὰ δὲν ὑποχωροῦσαν. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοὺς ἦσαν ὅλοι σκοτωμένοι ἢ πληγωμένοι. Κι' ἡ ἀνδρεία τῶν στρατιωτῶν ἦταν θρυλική.

Μὰ ἀπ' τὸν ἡρωϊκὸν αὐτὸ στρατὸ ἔλειπε ἡ νεώτερη τακτικὴ ποὺ ἀπαιτοῦσε ἡ πρόοδος τῆς στρατιωτικῆς τέχνης.

Γιαυτὸ οἱ Γάλλοι βγήκαν νικητές, καὶ ἡ νίκη θὰ ἦταν πρὸς θριαμβευτική, ἀν' οἱ φίλοι μας οἱ Ἑγγλέζοι ἦσαν τακτικώτεροι στὴν ὥρα τους. Μὰ, ὅπως ἔγρα-

φε ὁ Στρατάρχης Σαλντ Ἀρνὼ στὸν Αὐτοκράτορα, «οἱ Ἑγγλέζοι βάδιζαν, ὅταν οἱ Γάλλοι ἔτρεχαν».

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΟΣΕΙΑ

[Συνέχεια καὶ τέλος' 178 σελ. 243]

Εἶχα παραστῇ στὴν κηδεῖα τῶν θυμάτων. Καὶ τώρα, στὴν βαρεῖα θυελλώδη νύχτα, αἰσθανόμουν, μ' αὐτὴ τὴν ἀνάμνηση, μιὰν ἀνατριχίλα σ' ὅλο τὸ κορμί μου.

Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ, συμβούλεψα τοὺς φίλους μου νὰ κρύψουμε τὴ βάρκα στὸ φυτικὸ μέρος τοῦ νησιοῦ. Ὑστερα μεταφέραμε τὴν κατασκήνωσιν μᾶς ἐπάνω, στὴν κορφή τοῦ λοφίσκου, στὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς ἔρειπωμένου πύργου, ποὺ ἦταν σίγουρο καταφύγιο ἐναντὶ τοῦ ἀνέμου, τῶν τυφλοπόντικων καὶ τῶν κατσαρίδων.

Ὁ Ἀλκιβιάδης ροχάλιζε σὰ χύτρα κι' ὁ Ψηλέας εἶχε ἀναγκαστῇ νὰ κουλουριαστῇ σὰ γάτα, ἐπειδὴ τὰ μακριὰ του σκέλη δὲν συμβιδιζόνταν μὲ τὴ μικρὴ διάμετρο τοῦ πύργου. Μόνος ἐγὼ δὲν κοιμώμουν, μὲ τὴ φαντασία μου ταραγμένη ἀπ' τὴν τραγικὴ ἀνάμνηση τῆς σφαγῆς τῶν δυὸ νέων ψαράδων, ποὺ ὁ ἓνας τους ἦταν δεκατεσσάρων κι' ὁ ἄλλος εἰκοσι χρονῶν...

Ὁ θόρυβος τοῦ ἀμερικανικοῦ μοτέρ ποὺ ἀντικαθιστᾷ τὸ πανὶ στὰ σύγχρονα καΐκια, ἔφτασε καθαρὰ ὡς τ' αὐτιά μου. Τότε εἶδα πῶς ἡ τρικυμία εἶχε πάψει. Ὁ οὐρανὸς ἦταν πάντα σκοτεινός, δίχως φεγγάρι, οὐτ' ἀστέρια. Ὑστερ' ἀπ' τὴν τραμουντάνα, φουσούσε μιὰ ἀπαλὴ αὖρα ἀπ' τὰ δυτικά. Ἀναψα ἓνα σπέρτο: ἦταν τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Εὐπνησα τοὺς συντρόφους μου:

«Ἐνα περαστικὸ καΐκι ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μας!»

Πετάχτηκαν κι' οἱ δυὸ ὀρθοὶ στὴ στιγμή.

«Τὸ εἶδες;» ρώτησε ὁ Βαρέλας.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του μ' ἐξέπληξε. Ξεχώριζα περισσότερη περιέργεια παρὰ φόβο. Ἀληθινά, μοῦ φαίνονταν πῶς ὄνειρευόμουν.

«Ἀκουσα τὸ θόρυβο τοῦ μοτέρ», ἀποκρίθηκα.

Ἀφουγκράστηκαν. Τὸ καΐκι πλησίαζε. Ὁ τρόμος ἄρχισε νὰ μὲ κυριεύῃ. Τοὺς συμβούλεψα νὰ μὴ μιλοῦν καὶ νὰ μὴ κινηθοῦν καθόλου. Ἄν μᾶς ἐδρίσκαν ἐκεῖ, ἀλοῖμόν' μας!

«Δὲν εἶν' εὐχάριστη ἡ μουσικὴ τοῦ μοτέρ, εἶπε ὁ Ἀλκιβιάδης. Ψηλέα, βάλε μιὰ πλάκα τοῦ Τσάβεντας στὸ γραμμόφωνο.»

Ὁ Ψηλέας φάνηκε πρόθυμος νὰ τὸν ὑπακούσῃ, φωτίζόμενος ἀπ' τὴν λάμπα τῆς ἀσετυλίνης. Τὸ καΐκι ἄραξε. Ἀγα-

νακτισμένος πῆρα τὸ ρεβόλβερ μου καὶ τοὺς φώναξα νὰ σδύσουν τὸ φῶς. Ὑπάκουσαν μουρμουρίζοντας.

«Δὲ μοῦ λέτε τί πάθατε; Τρελλὰ-θήκατε; Ὅθ' μᾶς βασανίσουν καὶ θὰ μᾶς σφάξουν. Ἡ μόνη μας σωτηρία εἶναι νὰ μὴν κινηθοῦμε. Μπορεῖ καὶ νὰ μὴ μᾶς ἀντιληφθοῦν...»

— Δὲ φεύγουμε μὲ τὴ βάρκα μας; ἐπρότεινε ὁ Ψηλέας. Δὲ θὰ μᾶς δοῦν...

— Ἀφοῦ μάλιστα τὴν κρύψαμε πίσω ἀπ' τὸ νησάκι, πρόσθεσε ὁ Βαρέλας. Πάμε!..

— Ἄς περιμένουμε, τοὺς εἶπα, Ἄν οἱ πειραταὶ δὲ μᾶς δοῦν, εἶναι βέβαιο πῶς θὰ μᾶς ἀκούσουν. Ἐχουν κιόλα κατασκηνώσει.»

Πραγματικῶς, οἱ Λαζοὶ ἀναψαν φῶτα κι' ἔστησαν μιὰ μεγάλη σκηνὴ ἀντίκρου στὸ λιμανάκι τοῦ νησιοῦ. Ἦταν τουλάχιστο καμμιά δωδεκαριά. Οἱ βάντσες φωνῆς τοὺς ἔφταναν ὡς ἐμᾶς. Μπορούσαμε νὰ διακρίνουμε, στὴ λάμψη τῆς φωτιᾶς, τὰ πρόσωπα καὶ τὸ ντύσιμό τους: χαρακτηριστικὰ πρόστυχα, κοινὰ, πρόσωπα κτηνώδη, μισοκρυμμένα πίσω ἀπὸ πυκνὰ κι' ἀχτένιστα μαλλιά μ' εὐγένεια. Φοροῦσαν «σαλδάρια» ποὺ τὰ παλιὰ χτυπητὰ ἄρματα τοὺς τὰ εἶχε πραινίσει ὁ χρόνος, μπαλωμένα σὲ πολλὰς μεριές, ἓνα εἶδος κόκκινο ζωνάρι καὶ στὸ κεφάλι ξεθωριασμένο «σαρίκι». Ἀληθινὰ δὲν ἔμοιαζαν καθόλου μὲ τοὺς παλιούς δικούς μας μπουρλοτιέριδες!

— Τσοντζουνκαρὶ καλντιρντιλάε! εἶπε ὁ ἓνας τοὺς μ' ἓνα τρομερὸ γέλιο.

«Κουδάλισαν τὰ παιδιὰ!» Ἐνοιωσα ἓνα παγωμένο ἰδρώτα νὰ περνᾷ ἐπάνω στὸ σῶμα μου καὶ μοῦ φάνηκε σὰν νὰ σταματοῦσε ἡ καρδιά μου τοὺς παλμούς της. Αὐτοὶ λοιπὸν ἦταν οἱ δράστες τοῦ φρικτοῦ κακούργηματος ποὺ εἶχε συγκινήσει δόλακερὴ τὴν Πόλη! Κι' εἴμαστε στὴ διάθεσή τους, λίγα μέτρα μακριὰ ἀπ' τὴν κατασκήνωσή τους.

«Πάμε νὰ φύγουμε!» παρακάλεσα.

Μὰ ὁ Ψηλέας μοῦφραξε μὲ τὴν καλάμη του τὸ στόμα. Κι' αἰσθάνθηκα πῶς τὸ χέρι του ἦταν πρὸς τὸ κρῖν καὶ τὸ μάρμαρο.

Μιὰ ἀσπρὴ γραμμὴ στὸν ὁρίζοντα. Ἐημέρωνε. Τὰ πρόσωπά μας ἦταν χλωμὰ σὰν τὸ κερί. Ὁ Ἀλκιβιάδης φαίνονταν πεθαμένος ἀπ' τὸ φόβο του. Κι' ὁ Ψηλέας εἶχε χάσει ὅλο του τὸ θάρρος. Δὲν εἶχαμε κινήσει αὐτοὺς τοὺς ἀτέλειωτους αἰῶνες—πέντε ὥρες! —Τὸ χέρι μου ἔσφιγγε ἀκόμα σπασμωδικὰ τὸ ρεβόλβερ ἀπ' τὸ κοντάκι του.

Οἱ κακούργοι εἶχαν ξυπνήσει. Φρίκη! Ἀρχισαν ν' ἀνεβαίνουν τὸ λοφίσκο. Εἴμαστε ἀποφασισμένοι νὰ πολεμήσουμε ἀκριβὰ τὸ πετσί μας. Τὸ ρεβόλβερ μου ἦταν γεμάτο καθὼς καὶ τὰ

τουφέκια. Ὅθ' κάναμε ὅτι μπορούσαμε.

Ἀλλὰ δὲν ἤρθαν πρὸς τὸ μέρος μας. Ἐκοψαν βατόμουρα κι' ἀγριόσυκα καὶ γέμισαν τὰ καλάθια τους. Ὑστερα, ἀφοῦ προγευματίσαν στὴν παραλία, ἔφυγαν μὲ τὸ καΐκι τους. Ναί, ἔφυγαν!

Τὶ τρομερὴ ἀγωνία!

Οὐφ! ἀνασάναμε. Ὁ Βαρέλας ἄρχισε νὰ προσεύχεται. Γονατίσαμε κι' ἐμεῖς.

Μιὰ ὥρ' ἀργότερα, φεύγαμε κι' οἱ τρεῖς μὲ τὴ βάρκα μας.

Ὅταν γυρίσαμε στὴν Ἀντιγόνη, ὁ Ψηλέας ὅλος χαρὰ ποὺ τὴ γλύτωσε τόσο φτηνά, μοῦ ὁμολόγησε:

— «Τὰ εἶχαμε ὅλα ἐτοιμάσει μὲ τοὺς Γ., Δ., Ε. καὶ τοὺς ἄλλους!.. Ὅθ' ἐρχόντουσαν τὰ μεσάνυχτα μ' ἓνα καΐκι ντυμένοι πειρατές... Μιὰ φάρσα, μιὰ ἀπλὴ φάρσα!.. Μὰ δὲν τόλμησαν ν' ἀψηφίσουν τὴν τρικυμία... Ὑστερα, ὅταν μᾶς ξύπνισες, νομίσαμε πῶς εἶχαν κατορθώσει νὰρθοῦν...

Λοιπὸν, καταλαβαίνεις, μόνο ἀπ' τὴ φωνὴ τους γνωρίσαμε τοὺς ἀληθινούς πειρατές... Θεέ μου! Τὶ περιπέτεια!»

Ἐνας φιλόσοφος ἰσχυρίζεται ὅτι χρωστᾶμε τὴ ζωὴ μας στοὺς τυφλοπόντικους καὶ στίς κατσαρίδες!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΙΡΙΟΓΛΟΥΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

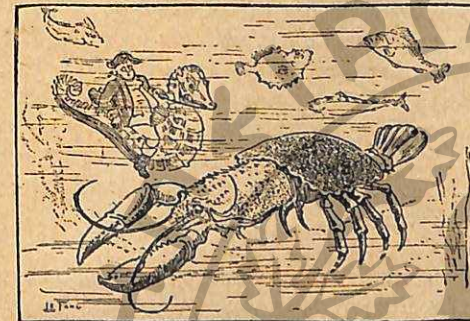
19'.

Τὸ Ἀστακόδεντρο

Ὁ πατέρας τοῦ βαρὸν Μυγχαούζεν ἐξακολούθησε καὶ τελείωσε τὴ διήγησή του εἰσι:

«Ναί, ἀπ' ὅλα τὰ δέντρα τοῦ βυθοῦ τῆς θάλασσας, τὸ πιὸ ὁμορφο καὶ τὸ πιὸ καρποφόρο εἶναι τὸ Ἀστακόδεντρο ἢ Ἀστακιά. Πολὺ ψηλότερα ὅμως δέντρα εἶναι οἱ Καβουριές κι' οἱ Στρεϊδιές. (Μεταχειρίζομαι καινούργιες λέξεις μὰ πῶς θὰ μπορούσα νὰ ἐκφράσω τὰ καινούργια αὐτὰ πράγματα;) Ὅσα γιὰ τίς Γαριδιές καὶ τίς Πεταλιδιές, αὐτὲς εἶναι κάμινι, χαμόδεντρα, ποὺ φυτρώνουν στίς ρίζες τῶν Ἀστακόδεντρων καὶ περιπλέκονται στὸν κορμὸ τους σὰν τὸν κισσό.

«Εἶδα ἀκόμα καὶ μερικὰ παράξενα ἀποτελέσματα ναυαγίων. Παραδείγματος χάριν, ἓνα καράβι, ποὺ εἶχε σπάσει ἀπάνω σ' ἓνα βράχο, ὡς τρία μέτρα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, καθὼς βυθίσθηκε μὲ τὸ πλευρό, μετατόπισε μιὰ πελώρια Ἀστακιά. Αὐτὸ ἔγινε τὴν ἀνοιξή, τότε ποὺ οἱ ἀστακοὶ τῆς θάλασσας ἀκόμα μικροί. Πολλοί, ποὺ κόπηκαν ἀπὸ τὰ κοιτάνια του μὲ τὸ τράνταγμα τοῦ δέντρου, ἔπεσαν ἀπάνω σὲ μιὰ Καβουριά ποὺ βρισκόταν πάρα-πέρα.

Καὶ τὶ συνέβηκε τότε, νομίζετε; Οἱ καρποὶ τῶν δυὸ δέντρων ἀνακατεύτηκαν, ξαδόθηκαν κι' ἔκαμαν ἓν' ἄλλο εἶδος, ποὺ δὲν ἦταν οὔτε ἀστακοὶ οὔτε καβούρια, ἀλλὰ μαζί καὶ τὰ δυό: ἀστακοκαβούροι! Αὐτὸ δηλαδὴ ποὺ συμβαίνει κάποτε καὶ μὲ τοὺς καρποὺς τῶν δέντρων τῆς γῆς κι' ἔχουμε τὰ βυσσινιόκερα, τὰ χλαδόμηλα κτλ.

«Θέλησα νὰ πάρω μαζί μου ἓναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀστακοκαβούρους. Ἀλλὰ τὸ θαλασσινὸ μου ἄλογο δὲν ἐννοοῦσε νὰ σταθῇ ὅσο μὲ εἶχε στὴ ράχη του. Ἐπειτα, τὴν ὥρα ἐκεῖνη, βρισκόμαστε πολὺ βαθιά, ἐκατὸν πενήντα ὁργιές ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια, κι' αἰσθανόμουν φοβερὰ τὴν ἔλλειψη τοῦ ἀέρος. Ἐβούριζαν ταυτιά μου, κυτποῦσαν τὰ μηνίγγια μου, κόντευα νὰ λιγοθυμήσω, νὰ σκάσω. Γι' αὐτὸ καμμιά ὄρεξη δὲν εἶχα νὰ παρατείνω τὸ δυσάρεστο κι' ἐπικίνδυνο αὐτὸ ταξίδι.

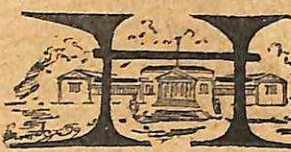
«Ἀφῖνω τώρα κατὶ φάσμα μεγάλα σὰ θεριά, μὲ δλάνοιχτο στόμα, ποὺ μποροῦσαν καὶ φαίνονταν πῶς ἤθελαν νὰ μᾶς καταπιοῦν. Κι' ἐπειδὴ τὸλόγὸ μου ἦταν τυφλό, ἐγὼ ἔπρεπε νὰ προσέχω καὶ νὰ τὸ διευθύνω, ὥστε νὰ ξεφεύγωμε τὰ νοιχτὰ αὐτὰ στόματα. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους δὲν τὸ ἀνέγκασα νὰ σταθῇ ἀλλὰ ὥς καὶ ἀκριβὰ τὸ πετσί μας. Τὸ ρεβόλβερ μου ἦταν γεμάτο καθὼς καὶ τὰ

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΝΤΙ "ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ."

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

ΤΑΝ μιὰ φο-
ρά στὴν Κρή-
τη ἕνας σο-
φὸς βασιλιάς.
Τὸν ἔλεγαν
Μίνωα κι' ἐ-
ζοῦσε σ' ἕνα τόσο μεγάλο παλάτι, ποὺ
ὅποιος ξένος ἔμπαινε μιὰ φορά μέσα,
χανότανε. Λαδύρινθος σωστός! Δένε
μάλιστα πὼς σὲ κάποιο σκοτεινὸ μέ-
ρος αὐτοῦ τοῦ παλατιοῦ, ἦταν ἕνα
φοδερὸ θηρίο, ὁ Μινώταυρος, ποὺ
ἔτρωγε ὅσους εἶχαν τὴν ἀδιακρισία
νὰ εἰσχωρήσουν ὡς ἐκεῖ-μέσα...

Πολλοὺς λεβέντες καὶ πολλὰς ὁμορ-
φες νιὲς ἔφαγε ἔτσι αὐτὸ τὸ τέρας, ὡς
ποὺ μιὰ φορά, ἕνα ὥραϊο παλλικάρι
ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὁ Θησέας, μὲ τὴ βοή-
θεια τῆς καλῆς Ἀριάδνης, τῆς κόρης
τοῦ βασιλιά, τὸ σκότωσε.

Αὐτὰ μαθαίνουν τὰ παιδάκια στὶς
πρῶτες τάξεις τοῦ δημοτικοῦ. Κι' ἀφοῦ
βασανίσουν τὸ κεφαλάκι τους γιὰ νὰ
φανταστοῦν τὸ λαδύρινθο, κι' ἀφοῦ
φρίξουν γιὰ τὴν ἀγριότητα τοῦ θηριοῦ,
κι' ἀφοῦ πονέσουν τοὺς ἀδικοθάναντους
νιούς καὶ νιές, κι' ἀφοῦ θαυμάσουν
τὴν παλληκαριά καὶ τὴν καλосύνη τοῦ
Θησέα, συλλογίζονται λίγο καὶ συμπε-
ραίνουν μ' ἀνακούφιση: «Εἶναι ὅλα
φέμματα!»

Ὅλα, καὶ λαδύρινθος δηλαδή, καὶ
Δαίδαλος, καὶ Μίνως, καὶ Μινώταυρος.

Τὰ παιδιὰ ἔχουν κάμποσο δίκιο. Δὲν
ὕψηξε οὔτε Μινώταυρος, οὔτε κανένα
ἄλλο θηρίο κλεισμένο ἐπὶ τῆς δόξης
παλάτι, γιὰ νὰ τοῦ ρίχνουν ἀνθρώπους
νὰ τοὺς τρώῃ. Ὁ Μίνως ὅμως, ἕνας
βασιλιάς σοφός, πλούσιος, πολιτισμέ-
νος, ὑψηλός. Τὸ ἀναισθητό του, ἀπέ-
ραντο, μὲ χίλια διαμερίσματα, μὲ ὑπό-
γειες τεράστιες ἀποθήκες, μ' ὅ,τι μπο-
ρεῖ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανέ-
νας, ἔκανε τόση ἐντύπωση μετὰ τὸ
θάνατο τοῦ βασιλιά, ὅταν πιά οἱ
ἀνθρώποι δὲν ἦταν τόσο πολιτισμένοι
ὥπως πρὶν, ὥστε νομίσθηκε Λαδύρινθος
καὶ τότε πλάσθηκε καὶ τὸ παραμῦθι
τοῦ Μινώταυρου.

Προχθές, 270 ἀνθρώποι, πρωτοβου-
λία τοῦ Ὀδοιπορικοῦ Συνδέσμου τῶν
Ἀθηναίων, ἐπισκεφθήκαμε τὸ παλάτι
τοῦ Μίνωος. Φύγαμε τὸ Σάββατο στὶς
5 μ.μ. ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ μὲ τὸν «Ἰέρα-
κα», φθάσαμε τὴν Κυριακὴν τὸ πρωτὶ
στὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης, κι' ἀπ' ἐκεῖ,
μ' αὐτοκίνητα, μ' ἁμάξια, μ' ὅ,τι
ἔβρισκε ὁ καθένας, τραβήξαμε εὐθὺς
γιὰ τὴν Κνωσσό, τὴν πόλιν τοῦ Μί-
νωος.

Ἐκεῖ κάποιοι "Ἀγγλὸς σοφός, ὁ κ.
"Ἐδανς, ἔχει κάνει ἐπίμονες ἀνασκα-

φές, ἔχει βρῇ τὰ εἱρεπία τοῦ Μινωϊ-
κοῦ ἀνακτοροῦ κι' ὁλοένα, βοηθοῦ-
μενος καὶ ἀπὸ ἄλλους σοφοὺς, ζητεῖ
νὰ τὸ ἀναστηλώσῃ.

Νὰ περιγράψῃ τώρα κανεὶς αὐτὸ τὸ
ἀνάκτορο, γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ ἰδέα καὶ
σ' ἕναν ποὺ δὲν τὸ εἶδε μὲ τὰ μάτια
του, εἰν' ἐντελὲς ἀδύνατο. Τόση εἶναι
ἡ κατὰπληξή τοῦ ἐπισκεπτή, τόση ἡ
προσπάθειά του νὰ συμπληρώσῃ τὰ
εἱρεπία ποὺ βλέπει καὶ νὰ φαντασθῇ
τὸ σύνολο ὅπως θὰ ἦταν ἐδῶ καὶ τέσ-
σαρες χιλιάδες χρόνια, ὥστε κουρά-
ζεται τὸ μυαλό του καὶ δὲν μπορεῖ
παρὰ μόνο μιὰ ἀόριστη, ἀνακατω-
μένη εἰκόνα νὰ συγκρατήσῃ, καὶ λίγα,
χωριστὰ πράγματα νὰ θυμηθῇ: Παμ-
μέγιστους πύλους, ὠραίους λουτήρες,
αἰθούσες μὲ θαυμαστὰς τοιχογραφίες
κτλ.

Ὅλα τὰ κινητὰ εὐρήματα τῆς
Κνωσσῆς καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Κρή-
της, ἔχουν συγκεντρωθῇ στὸ Μουσεῖο
τοῦ Ἡρακλείου. Τὸ ἐπισκεφθήκαμε
κι' αὐτό, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Κνωσσό.
Πλούτος, τέχνη, μεγαλοπρέπεια: Αὐτὰ
τὰ τρία στοιχεῖα χαρακτηρίζουν ὅλο
τὸ περιεχόμενο τοῦ Μουσείου καὶ
κάνουν τὸν ἀνθρώπο νὰ θαυμάζῃ τὸν
«μινωϊκό», δηλ. τὸν παμπάλαιο αὐτὸν
Κρητικὸ πολιτισμό.

Ἀλλ' ἂν εἶναι ἀδύνατο νὰ περι-
γράψῃ κανεὶς τί εἶδε καὶ τί θαύμασε
ἀπὸ τὴν ἀρχαία Κρήτη, τὸ πρᾶγμα
εἶναι πολὺ εὐκολότερο γιὰ τὴν νέα
καὶ γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς. Ἐ, ὁ
σύγχρονος πολιτισμὸς δὲν μᾶς δειχθήκε
ἡ καθόλου κατώτερος ἀπὸ τὸν πα-
λαιό. Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἡρακλείου
εἶναι ἀληθινὰ πολιτισμένοι, ὅχι μοναχὰ
γιὰ τοὺς καθαρὸς τοὺς δρόμους καὶ
τὰ ὥραϊα τοὺς σπίτια, μὰ προπάντων
γιὰ τὴν φιλοξενία τους. Μᾶς ὑποδέχθη-
καν μὲ τὴν προθυμία καὶ τὴν διάθεση
ποὺ ὑποδεχόνταν παντοῦ τοὺς ξένους,
τὴν ἐποχὴ ποὺ τοὺς πίστευαν ἑσθούς.

Ἰδίως τὰ παιδιὰ, τὰ συμπαθητικώ-
τατα κρητικὰ Προσκοπία, ποὺ εἶχαν
ὀρίσθῃ ξεναγοί, ἄφησαν σ' ὅλους μας
ἀληθινὴν ἐντύπωση. Ἀεικίνητα,
ἀκούραστα, εὐγενικά, πειθαρχικά, ὀλο-
πρόθυμα. Προσπαθοῦσαν νὰ μαντεύ-
σουν ποῦ θέλουμε νὰ μᾶς ὁδηγήσουν,
τί ἐπιθυμοῦμε, νὰ μᾶς τὸ φέρουν. Εὖγε
στὰ καλὰ παιδιὰ!

Καὶ μαζί μὲ τὰ ὁμορφα Προσκο-
πία, κείνου ποὺ συμπλήρωσε τὴν
ἐντύπωσή μας γιὰ τὸ σημερινὸ πολι-
τισμὸ τῆς Κρήτης, εἶναι τὸ Ὁρφανο-
τροφεῖο τοῦ Ἡρακλείου. Ἐνα νεοσύ-
στατο ἱδρυμα τριῶν μηνῶν μόλις,
χωρὶς κανένα ἄλλο πόρο ἐκτὸς ἀπὸ
τὶς προσφορὰς τῶν καλῶν Ἡρακλειω-
τῶν. Μὲ μιὰ καλλιὰ, πεφθετα κανεὶς
πὼς μέσα σ' αὐτὸ τὸ κατὰστημα τὰ

καίμένα τὰ ὄρφανὰ, — 40 προσφυγάκια
καὶ 40 Κρητικὸπούλα, — ξαναδρῆκαν
τὴν θαλπωρὴν τοῦ δικοῦ τους σπιτιοῦ.
Τὰ προσωπία τους, παιδρὰ καὶ
ροδοκόκκινα, ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ κοι-
τάζουν τὴ διευθυντριά τους, ὁ τρόπος
ποὺ τῆς μιλοῦν, τὸ δειχνουν ἀμέσως.

Δὲν εἶμαι ἀρχαιολόγος κι' ἔτσι θὰ
μοῦ συγχωρηθῇ ἂν προσέχω περισσό-
τερο στὴ σύγχρονη ζωὴ κάνοντας κι'
ἀρχαιολογικὴ ἐκδρομή. Πιστεύω ὅμως
πὼς κι' ὁ σχολαστικότερος ἀνθρώπος
θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ συγκινηθῇ
καὶ νὰ μὴ διατηρήσῃ τὴν καλύτερη
ἀνάμνηση, βλέποντας τὰ ὄρφανὰ Κρη-
τικὸπούλα νὰ χορεύουν ντόπιους χοροὺς
καὶ νὰ πειράζονται ἄθωα μεταξὺ τῶν
μὲ ματινάδες.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ Γ. Μ.

ΣΤΟ ΓΥΡΙΣΜΟ

Ἀπ' τὰ καίκια, ἐλάλησαν
τὰ κοιτασμένα ὄρνιθια,
κι' ὁ ἥλιος πίσω ἀπὸ τὰ πόγκρεμα
κυλιέται στὸν ἀέρα...

Κομματιαστὴ καὶ χάνεται
— πὶδ ὦ, πὶδ κεί, πὶδ πέρα —
μιὰ συλλαβὴ ἀπ' ἀθόρητο
πουλάκι στὸν ἀέρα...

Ἡ κούφια μας περπατησιὰ
ποὺ μπλέκει στὰ βοτάνια,
σπάει τοῦ ἀθέριστου σανοῦ
τὰ τρυφερά κοτσάνια.

Ἀλλοῦ γλυστράει, κι' ἀκούς, βαθιὰ
στὰ σπῆλαια, στὶς κουφάλες,
ποῦ, ὅμοιες κοπάδι πέτρινο,
βουλιάζουν οἱ κροκάλες.

Σιμά, δίχως νὰ φαίνεται,
ἡ θάλασσα μυρίζει:
μακρόφωνη, ἀκατάπαυστη
στὶς ξέρες τῆς βουίξει,

Ὡς νὰ τὴ δοῦμε, τρώγοντας
τ' ἀραδιαστὰ χαλίκια,
μὲ δέρνη τις πυρόβρυκες
καὶ νὰ μαδάη τὰ φύκια.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Μεταξὺ λεπτοῦ καὶ ἀσθενικοῦ ὑπάρχει ἡ
διαφορὰ ποὺ παρατηρεῖται μεταξὺ δυνατοῦ
καὶ βραδύου. Τὸ ἀσθενικὸ ἀντὶ τοῦ λεπτοῦ
τὸ ἀηδιάσαμε στὴν παλιὰ γλυκανάλατη
ποίησή. Τὸ βάνανσο πάλι ἀντὶ τοῦ δυνατοῦ,
στὴν νεώτερη φιλοσοφία ποὺ ἐφαρμόσθη καὶ
στοὺς τελευταίους πολέμους.

**

Ὅταν ἐμφανίζονται οἱ εἰδικοί τεχνίται,
οἱ ἐρασιτέχναι κρύβουν τὰ ἔργα των. Καὶ
ὅταν φανασκοῦν οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος πα-
τριῶται, σωμαίνου οἱ ἀληθινοὶ φιλοπά-
τριδες.

**

Ἡ Λογοτεχνία διαρκῶς ἀγωνίζεται νὰ
καταβάλῃ τὴν Σχολαστικότητα· ἂν κατορ-
θῇ νὰ ἐξαφανίσῃ καὶ τὴν Χυδαίότητα,
τότε ἡ νίκη τῆς θὰ εἶναι πλήρης.

Δ. Γ. Κ.

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΖ. Α. ZENNEBRAH
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ἐνας ὑπηρετὴς φόρτωσε στάμαξι
τὸ καλὰθι καὶ τὰ ρούχα τοῦ παιδιοῦ.

Ἐπειτα ἀνέβη ὁ θεῖος καὶ κατόπι
τοῦ ὁ Γιάννης, ἀφοῦ ἔδωσε ἕνα τελευ-
ταῖο φιλὶ σ' ὅλους ὅσους ἀγαποῦσε.
Καὶ σὲ λίγο τὸ ἁμάξι χάθηκε πίσω ἀπ'
τὰ δέντρα τοῦ δρόμου.

Ἡ Ἀνθούλα γύρισε μὲ τὸν πατέρα
τῆς στὸ σπιτάκι τῆς. Αὐτὸς ἦταν ὁ
δρόμος ὅπου τόσες φορές εἶχε περπα-
τήσῃ, κρατῶντας τὸ φίλο τῆς
ἀπ' τὸ χέρι; Δὲν τὸν ἐγνώ-
ριζε. Τόσο ἀλλοιώτικος τῆς
φαίνεταν, ἄσχημος καὶ μελαγ-
χολικός.

Ὅταν ἐπλάγιασε, ἦταν
τόσο κουρασμένη, ὥστ' ἐνό-
μιζε πὼς δὲν θὰ ξανασηκωθῇ
ποτέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Γράμματα ποὺ γιαιτροῦν
καλύτερα ἀπὸ τὶς δυνταγὰς
τοῦ γιαιτροῦ.

Πέρασαν λίγες ἡμέρες. Ἡ
Ἀνθούλα δὲν χαμογελοῦσε
πιά κι' ἐργαζόταν ἀνόρεκτα,
μὲ δυσκολία, αὐτὴ ποὺ ἦταν
συνηθισμένη νὰ ἐργάζεται
ἀδιάκοπα καὶ μὲ τόση εὐχα-
ρίστηση.

Συχνὰ καθόταν συλλογι-
σμένη μὲ τὰ μάτια καρφω-
μένα σ' ἕνα μεγάλο δάσος
ποὺ φαίνεταν μακριὰ, πολὺ
μακριὰ, κι' ὅπου βρισκόταν
ὁ Γιάννης.

Ὁ κύρ-Φραντῆς, βλέποντας
τὴ γλωμάδα καὶ τὴν ἀκεφιά
τῆς Ἀνθούλας, ἄρχισε νάνη-
συχῇ. Τί εἶχε ἡ ἀγαπημένη
του; Δὲν ἔτρωγε πιά, δὲν
γελοῦσε καί, γυρίζοντας στὸ
σπίτι ὁ πατέρας τῆς, τὴν
ἔβλεπε πάντα καθισμένη, μὲ
τὴν κάλτσα τῆς στὰ γόνατά
τῆς.

Τῆς ἐπρότεινε νὰ πᾶνε στὴ βίλλα,
ἀλλὰ ἡ Ἀνθούλα δὲν ἤθελε. Εἶχε ζάλη,
ἔλεγε, καὶ τὰ πόδια τῆς δὲν μπορού-
σαν νὰ τὴ σηκώσουν.

Μιὰ μέρα μάλιστα δὲν μπόρεσε οὔτε
νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεβάτι. Καὶ τὰ
χέρια τῆς ἔκαιγαν καὶ τὰ μάτια τῆς
δὲν ἄνοιγαν. Ὁ πατέρας τῆς φώναξε
τὸν γιαιτρό. Κι' αὐτὸς ἦρθε, τῆς ἔπιασε
τὸ σφυγμό, τῆς κοίταξε τὴ γλώσσα.

— Τί νάχῃ, γιαιτρέ μου; τὸν ρώτησε
ὁ Φραντῆς μάνησυχια.

— Τυφοειδὴ πυρετό! ἀποκρίθηκε ὁ
γιαιτρός.

Καὶ μόνο ἀπ' τὸν τόνο ποὺ πρόφερε

αὐτὲς τὶς λέξεις, ὁ Φραντῆς κατάλαβε
πὼς ἡ ἀρρώστεια τῆς κόρης του ἦταν
σοβαρή, ἴσως κι' ἐπικίνδυνη.

— Κοίταξε νὰ μοῦ τὴν κάνῃς καλά,
γιαιτρέ μου, γιατί ἡ Ἀνθούλα εἶναι ἡ
χαρὰ μου κι' ἡ ζωὴ μου!

— Θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ!

Κι' ὁ γιαιτρός ἔγραψε συνταγὰς γιὰ
μαγνέσια, γιὰ κινίνο καὶ λιναρόσπορο,
εἶπε στὸ Φραντῆ πὼς νὰ μεταχει-
ριστῇ αὐτὰ τὰ γιαιτρικά κι' ἔφυγε
μὲ τὴν ὑπόσχεση πὼς θὰ πῆγαινε νὰ
βλέπῃ τὴν ἀρρωστη καθεμέρα.

Καταλυπημένος, ὁ Φραντῆς μῆνυσε
τῆς Δεμάραινας πὼς ἡ Ἀνθούλα ἦταν

«Ὁ πατέρας τῆς τὴν ἔβλεπε πάντα καθισμένη, μὲ τὴν κάλτσα τῆς
στὰ γόνατά τῆς.» (Σελ. 253, στ. α').

στὸ κρεβάτι. Κι' ἡ καλὴ γυναίκα,
ἀφίνοντας τὶς δουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ στὴ
Βασιλική, ποὺ εἶχε γίνει λαμπρὴ νοι-
κοκυρά κι' ἔξερε ἀπ' ὅλα, — ἔτρεξε
νὰ ἰδῇ τὴ μικρὴ τῆς φιληνάδα.

— Τέξερα πὼς θάρθῃς, τῆς εἶπε ὁ
Φραντῆς.

— Ἦρθα καὶ θὰ μείνω, κύρ Φραντῆ,
γιατί ἡ κόρη σου εἶναι λιγάκι καὶ
κόρη μου. Νὰ μοῦ βάλῃς ἕνα στρώμα
στὴν κάμαρά τῆς. Δὲν θὰ φύγω ἀπὸ
δῶ, ἂν δὲν μᾶς πῇ ὁ γιαιτρός πὼς ἡ
ἀρρωστη μας ἔγινε καλά.

Ἡ Ἀνθούλα ἦταν βυθισμένη ἀπὸ
τὸν πυρετό. Ἀνοίξε ὅμως λίγο τὰ

μάτια τῆς, ἄμ' ἄκουσε ὀμιλίες, κι'
εἶδε τὴν κυρὰ-Δεμάραινα νὰ τῆς δίνει
γιατρικά. Ὡ, πόσο χάρηκε ποὺ εἶχε
κοντὰ τῆς τὴ μητέρα τοῦ Γιάννη!

— Εὐχαριστῶ! ψιθύρισε.

Κι' ἄπλωσε τὸ χέρι τῆς ποὺ ἔκαιγε,
γιὰ νὰ σφίξῃ τὸ χέρι τῆς Δεμάραινας.
Ἀλλ' αὐτὴ ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε στὸ
μέτωπο.

— Θὰ μείνῃς λίγο μαζί μου;

— Ναί... ὡς ποὺ νὰ σηκωθῇς ἀπ'
τὸ κρεβάτι σου καὶ νὰ κηθήσουμε
ὅλοι στὸ τραπέζι.

— Τί καλὴ ποὺ εἶσαι!

Κι' ἡ Ἀνθούλα προσπάθησε νὰ
χαμογελάσῃ. Μὰ τὸ χαμό-
γελο δὲν ἐρχόταν στὰ χλωμά
τῆς χεῖλη...

Δέκα μέρες βάσταξε ὁ πυρε-
τός. Ὁ γιαιτρός κινούσε θλι-
θερὰ τὸ κεφάλι του. Ὁλὰ-
κερες ὥρες ἡ Ἀνθούλα δὲν
ἔδοξε μιλιὰ, βυθισμένη ἄλλο-
τε πάλι ἔλεγε, ἔλεγε πολλὰ.
Στὴν ἔξαψη τοῦ πυρετοῦ, στὰ
παραμυθία τῆς, συχνὰ ἐπρό-
φερε τὸνομα τοῦ Γιάννη, τὸν
προσκαλοῦσε, ἔβλεπε μὲ τὴ φαν-
τασία τῆς τὸ ποτάμι ὅπου κιν-
δύνευσε νὰ πνιγῇ καὶ φώναζε:
«Θὰ πνιγῶ, Γιάννη! γλύτωσέ
με!» Ἐπειτα βυθιζόταν σὲ
ὕπνο ταραχμένο, σφίγγοντας
μὲ τὰ χέρια τὸ κεφάλι τῆς.

Ἡ Δεμάραινα οὔτε μέρα
οὔτε νύκτα ἀπομακρυνόταν
ἀπὸ τὸ προσκεφάλι τῆς. Καὶ
μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ
τῆς ἔδινε τὸ κινίνο κι' ὅλα
τάλλα γιαιτρικά ποὺ διόριζε
ὁ γιαιτρός. Ἦταν μεγάλο εὐτύ-
χημα αὐτό, γιατί ὁ Φραντῆς,
ἀπ' τὴ μεγάλη του λύπη,
ἔβλεπε ἀνίκανος νὰ τῆς κάνῃ
τὸ παραμικρό. Ἐκλαίγε μόνο
ὁ δύστυχος ἀκατάπαυστα καὶ
ἀπὸ κάτω, ἀπ' τὴν κάμαρά
του, ἀνέβαινε κάθε τόσο σιγὰ
καὶ κρυφοκοίταζε, ἀπὸ τὴν
μεσανοιχτὴ πόρτα, τὴν κόρη
του. Ἀλλὰ μόλις ἡ Ἀνθούλα

ἀνοίγε τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν ἔβλεπε
μ' ἔκφραση πόνου, ἔφευγε ἀμέσως,
γιατὶ ἂν ἔμενε ἀκόμα, θὰ ὀρμούσε
κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιά τῆς!

Τέλος ὁ πυρετός ἔπιασε κι' ὁ γιαιτρός
φάνηκε εὐχαριστημένος. Εἶπε μάλιστα
νὰ δώσουν στὴν ἀρρωστη καὶ λίγο
ζουμί. Μιὰ μέρα λοιπόν, ἐνῶ ἡ Δεμά-
ραινα ἐνόμιζε τὴν Ἀνθούλα ἀποκοιμι-
σμένη, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη τῆς ἕνα
γράμμα καί, ἀφοῦ διάβασε μιὰ σελίδα,
γύρισε τὸ φύλλο μὲ προσοχὴ, γιὰ νὰ
μὴν ξυπνήσῃ τὴ μικρὴ τὸ τρίξιμο τοῦ
χαρτιοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

του Πύργου (διαβιβάστησαν) Βά-
ργες (έσταιλα' ήσυχασες λοιπόν τώ-
ρα καί σύ;) Φύορην Δεβάντην
(δενταί') Πικρήν Σκλαβιάν (ή πα-
ραγγεσία σου έξεταλέσθη) Πανούρ-
γον' Οδυσσέα (έσταιλα' οί 10 'Ασκή-
σεις που μου έστειλες, συμπεριλή-
φθησαν στόν Διαιγωνισμό) Αίγυπτίαν
Βασιλόπαιδα (άφείλεις λεπτά 50,
γιατί δέν τά είχες στο τετράδιο
που μου έστειλες νά διαβιβάσω) 'Ι-
δανισμόν (φαντάσου πόσο θά λυ-
πούμουν κι' εγώ...) Σχάρπ (έσται-
λα' από τόν λογαριασμό που είλα-
ες, θά ένοήσθης) Ωκεανόν (γελού-
ος; κάθόλου! γράψε μου άρεβα'
τόν πατέρα σου εύχαριστώ πολύ)
'Ελεούθερο Πουλί (όχι μόνο δέν
είπα κι' έσκότισες, αλλά κι' αυ-
χήθηκα νά μου έγγραφες συχνότερα)
Ποντογραφικειανόν (δέν μπορείς νά
τάλλάξω άν δέν πληρώσης τό δι-
καίωμα' τό ποιήμα σου στόν Πολέ-
μη εύγενικό, αλλά ήτחנו) Κορυ-
φήν του 'Ολύμπου (δύσκολο νά
σου πώ! θάπρεπε νά ψάξω σά χιλι-
άδες λυσόχαρτα—κι πού καιρός;)
'Ανιλόπην (χαίρω πολύ' καλή δι-
ασκέδαση!) Ρομαντικόν (σά συγ-
χαίρω! έμπρός τώρα!) 'Αραπάκι
(καλά λοιπόν, θά περιμένω) 'Αρην
('Κατόμνον Δάσος' δέν έχω δημο-
σιεύσει ποτέ' μόνο 'Μέγα Δάσος'
του Βέρν, στόν τόμο του 1902, και
αυτόν σου έστειλα μαζί μέ του
1906) Π. Σκούταρην (έχει καλώς
εύχαριστώ για όλα) Πατρινό Δια-
βολάκι (έσταιλα 5 τετράδια) Δαμ-
περόν 'Ηλιον (έλαβα, εύχαριστώ)
άλλά τά γρμματοδόσημα μάς ήξη-
σαν ζημία 3ρ. 4') Υϊόν της Σελή-
νης (δ' Οδηγός τά λέει όλα) 'Ελ-
ληνικήν Καρδιάν, Μαύρο Γατάκι,
Σκλαβωμένην 'Ιυβρον κτλ. κ.τ.λ.
Είς όδας έπιστολάς έλαβα μετά
τήν 29 'Ιουλίου, θάπαντήσω στο
έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 215ου Διαγωνισμού.
Αί λύσεις δέκται μέχρι 5 Σεπτεμβρίου.]

448. Δεξίγριφος

"Αν πρόθεση δισύλλαβη
Συνδέσης μέ μία μέρα,
Νά του Νηρέα ή όμορφη
Μπροστά σου θυγατέρα!
Υίος του Σιτύλου

449. Στοιχειοστονόγραφος
Τού Αιγαίου νησί μικρό,
"Ενα γράμμ' άν του αφαιρέσης
Και τόν τόνο μεταθέσης,
Μέρος γίνεται Ιερό.

Δημοκρατικός 'Ελλην

450. 'Αναγραμματισμός
Της Σπάργτης βασιλιά
"Αν άναγραμματίσεις,
Μπορεί νά πής μιλιά,
Μά... δέν θά ξεφωνίσης.

Πέλοπ

451. Δημώδες Αίνιγμα και
Φύορην—Μύορην

Ράσπινο τοιπάκι

κακόνι στρογγυλόν

ροῦμαι λαογράφος

κοιτανοῦν αμάς,

Νάναγνυσθί και νά λυθί.

'Αρσινος Παρασηγογής

452. Σιδηρόδρομος

Α * * Α * * Α * * Α * * Α

Σύνδεσμος — Ψυχική νόσος —

Φυλή — 'Ηπειρος.

(Τό τελικόν κάθε λέξεως είναι
άρχικόν της έπομένης.)

Μιμόδα

453. 'Αστήρ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

ρα και πόλις της 'Ελλάδος.

Ταλαξίας

454. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Θεός.
2 8 4 5 6 2 3 = Κακόν.
3 5 6 7 8 = 'Αρχ. πόλις.
4 5 6 2 3 = Μερικόν.
5 6 7 8 = Μετοχή.
6 5 7 8 = 'Αρχ. συγγραφ.
7 6 4 5 2 8 = Μουσικόν.
8 7 1 2 3 = 'Επίθετον

'Αμαζών της Βουλώνης

455. Ποικίλη 'Ακροστιχίς

Τό πρώτον της πρώτης τών
κάτωθι ζητημένων λέξεων, τό
δεύτερον της δευτέρας, τό τρίτον
της τρίτης και οὔτω καθέξης,
άποτελούν όμηρικόν βασιλέα:
1, 'Εντομόν. 2, Γοργών. 3,
Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου. 4,
Νήσος του Αιγαίου. 5, Εὐρωπαϊ-
κή Πρωτεύουσα. 6, Εὐρωπαϊκόν
Κράτος. 7, Εὐρωπαϊκή Πρωτεύ-
ουσα. 8, Εὐρωπαϊκή Πρωτεύουσα.

Ρολάνδος

456. Φωνηεντόλιπον

σν—θν—κ—χρ—κν

Πατρινό Διαβολάκι

457. Γρίφος

λο λο λο λο λο
λο λο λο λο να ὦρα!
λο λο λο λο
λο λο λο λο
λο λο λο λο
λο λο λο λο
λο λο λο λο
λο λο λο λο
Παίδιον τών Ασών

Διά τούς Γαλλομαθεύς.

458. Triangle

* * * * * = Planète
* * * * * = Animal
* * * * * = Note
* * * * * = Consonne

Vertical: les mêmes.

'Ελληνικό Χόμα

459. Cinéma-Rebus

Μύτη - Γεγονός - Κλίση
(Ψευδώνυμον Διαπλάστοπούλας)
Πυροβολητάκι

ΔΥΣΒΕΙΣ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσ. τοῦ φύλ. 17

225. Σηκουάνας (σύνου, 'Αν-
γας) — 226. Νυχτιά-νυχτιά. — 227.
'Ο 'Ηλιος, ή 'Ηλεία, τό ήλιον.
— 228. Πλάξ-βλάξ (ή πλάκα-
βλάκα.)
229. ΣΑΛΑΜΙΣ 230—234. Διά
ΤΟΥΡΚΙΑ του Α: δα-
ΟΡΑΤΙΟΣ σμός, πάθος,
ΤΙΒΕΡΙΣ φάρος, ναῦς,
Ο ΑΥΜΠΙΟΣ λάρος. — 235.
ΣΑΡΙΣΣΑ Εἶναι τό 'Αλ-
ΜΑΡΕΥΣΑ Σ φάβητον ανά-
ποδα: ω, ψι, χι, φι, κτλ. — 236.
ΟΡΦΕΥΣ ('Οδυσσεύς, ΑΡΗΣ,
Δάφνη, Εὐτέρπη, ΘησεΥς, Παρ-
ράσιος.) — 237. 'Αθηνά, Αργία,
'Αμαξία, 'Αμφια, Αἶθρα. — 238.
'Εν τῇ ταχέτηι πολλάκις ή επιτυ-
χία. (έν τι τά χι, τι τι, πολλάκις,
ι επι τι, χι α.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893)
άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ακόμη μόνον οί εξής
έξι: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος, και 20ός. 'Εκαστος τόμος
δρ. 15, ταχυδρομικώς δέ άποστελ-
λόμενος δραχ. 16 διά τό 'Εσωτε-
ρικόν και δραχ. 20 διά τό 'Εξω-
τερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1923)
υπάρχουν όλοι οί έκδοθέντες τό-
μοι, 30 έν όλφ, 'Εκαστος τόμος
άρραφος, δρ. 47 και ραμμένος
δρ. 50. Ταχυδρομικά τέλη έκά-
στου τόμου προσθετέα εις τάς
άνω τιμάς: Διά τό 'Εσωτερικόν
δραχ. 2 ό άρραφος και δρ. 5 ό
ραμμένος, διά δέ τό 'Εξωτερικόν
δρ. 12,—εἴτε άρραφος, εἴτε ραμ-
μένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις μέ
άπλά στοιχεία δρ. 4, τόλάχιστον τί-
μημα. Πέραν τών 10 λέξεων 40
λεπτά ή λέξις, μέ πλάγια δέ στοιχεία
λεπ. 50 και μέ κεφαλαία λεπ. 70.
'Ο χωριστός στίχος δραχμιάς 2.
'Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

(ΚΑ'—891)

Προκηρύσσω Διαγων. Μ. Μυστικόν
και Γραμματισμικόν. Βραβεία τέσ-
σερα προθεσμία διμήνος' συμμετοχή
50λεπτος. Δίσις: Θαλήν Προδρομόν,
Σουφλί.

(ΚΑ'—892)

Ανθιμένη Πασχαλιά, Δροσοσταλίδα,
έσταιλα. Σκιά της Εὐτυχίας, άλλη-
λογραφούμεν μέσο Διαπλάσεως;
'Αλησις

(ΚΑ'—893)

Φρασμονίτα, τί σύμπικωσις. Περιμένε
γράμμα μου από τίς Σπέτσες.
Καραμυλίσσα

(ΚΑ'—894)

Παρατείνω Διαγωνισμόν Καρτών 20
'Ιουλίου. Βραβεία δύο άξίας! Στεφ-
ΠΑΤΑΝΟΣ

(ΚΑ'—895)

Κόμη 'Ερά, ή αδελφή μου; θανμάσια.
Εύχαριστώ για τί φροντίδα. 'Αφού
έδιάλεξες ποιητής, δέ βόλοις πώς σοῦ
ταίριαζε μέρος πιδ ρομαντικό από τό
Trocadero; 'Ο Καρχαρίας πετά και
χορεύει chimney.

Μελοδωστή, πώς σ' άρέσει στο tennis
νά λες sorry; δηλ. δέ σ' άρέσει, αλλά...
'Ο Λέων Π. πίνει άκόμη χαμομήλι;
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

(ΚΑ'—896)

Δροσερό Ζέφυρο, Γρύλλε, μέ ποιά πα-
ρεά; πού σφυρίζε; 'Αερά για την
ανάκαλυψι. 'Εμπρός σας εύρισκαται ό:

ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

(ΚΑ'—897)

Κεραινή, είσθε νικημένους' στοίχημα.
Βεζούβιε, 'Ετνα, 'Εκλα, σέ μικρός
δέν άπαντά ό:

ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

(ΚΑ'—898)

Προκειμένου νά παραθερίσω, παύω
τήν άλληλογραφίαν μου.
Υίος της Σελήνης

(ΚΑ'—899)

Εύγοντας στην έξοχί παύω κάθε
άλληλογραφίαν.
Καπετάν Καραντιένης

(ΚΑ'—900)

ΕΛΛΩΝ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΗΣ
ΜΕΛΩΝ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΗΣ

(ΚΑ'—901)

Ανέτα, θά λογαριασθώμε τόν Σε-
πτέμβριο, γιατί φεύγω στην έξοχί.
Αγνήτης 'Αντίτας

(ΚΑ'—902)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΟΔΥΣΣΕΥΣ
Ιδού ή Σύλλογος έν 'Ιθάκη σκοπόν
ή τήν διάδοσιν της Διαπλάσεως. Δίσις:
Σύλλογον 'Οδυσσέα Σ.Σ.Σ., 'Ιθάκη.

(ΚΑ'—903)

Μπαίνοντας στο σαλονάκι της Δια-
πλάσεως χαιρετώ όλα τά Διαπλά-
στούλα.
Βενεζουόλα

(ΚΑ'—904)

Εισερχόμενος στο Διαπλάστοκομο,
χαιρετώ άπαντας, Ιδαιτέρως Κα-

πταν Καραμπέρην, Τριανταφυλλί-
νιαν, 'Ιδανισμόν.—ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΟΔΕΣ

(ΚΑ'—905)

—ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ—
ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ του Β' (Μεγάλου) Δια-
γωνισμού μας:
Α.—ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ.
Β.—ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΝ και ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛ-
ΛΕΝΙΑ:
'Επανοί: 'Αφορισμόν Κόμα, 'Εδνική
Πίστις, Μελαψό Σκαλιωτάκι και Σφίγξ.
Σημείωση.—'Αντί για τρίτο, δώσαμε
δύο δεύτερα, γιατί οί άπαντήσεις ήταν
ισοδύναμες.

(ΚΑ'—906)

—ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ—
Εδωσαν στη Βιβλιοθήκη μας, σέ τό-
μους: 'Αλεξανδρινόν Διαβολάκι 2,
'Ανδόκλου 1, 'Ατλας 5, 'Αραγνής 'Η-
ως 2, Βαρκούλα, 2, Βατομουριά 5,
Βάτος 1, Δαυίδ 2, Δωδονάτος 3, 'Εγώ
1, Θυμάρι 6, Καστανόλα 3, Κισσός
10, Νυχτολούλουδο 3, Προφήτης τῶ
Παρελθόντος 1, Ρά 4, Σάτυρος 10,
Σοφός 1, Ταῦτας 2, Τίτικα 3, Ψυχή
4, άγοράστηκαν και δώδεκα άλλοι.
Τούς εύχαριστούμε.

(ΚΑ'—907)

Μπαίνοντάς, παρδόν! 'Εχετε δικαίον
εἰς οίς οί μπεριόδες τί ζητάμε από
έσας τίς... γιαγιάδες μας;!

Απόμνητο Εὐζώνου

(ΚΑ'—908)

Ανταλλάσσω κάρτες μέ δλους και δλας.
Δίσις: 'Αθαν. Κώνσταν, Ναός 'Α-
γίας Ζώνης (διά 'Ελληνικήν Δόξα)
'Αθήνας

(ΚΑ'—909)

Μαῦρος 'Ιππότης, την έπαθε! Μάθη-
λοῦπόν, Θανάσιμ' μου, δτι μόνον οί
τρίστοις και ταταστοίς φοιτηταί
πέρχουν άναβολή.—Τριανταφυλλένη
Μπουκετάκι, ίσως.

ΚΟΜΗ ΦΟΙΝΙΣ

(ΚΑ'—910)

ΒΡΑΒΕΥΟΝΤΑΙ: 1) Σίτυλος (κάρτα) 'Αν-
τίχολοι. 2) 'Αετιδής (κάρτα) Κα-
τάκιος. 3) Πληρωμένος Χουσετάς
(Ζωγραφική) Φραντζέσκο του Ρίμινι.
4) Γλώσσ 'Αστέρης (Μ. Μ.) Ζητιάνα τῇ
Γεφύρας. Λοιπούς εύχαριστούμεν.

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ

(ΚΑ'—911)

Χείμαρρος, στά λουτρά προόδεψες πολ-
έ;—Τρελλό Ναυτικόμόν, χαιρετί-
σμούς στη Μαρία.

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ

(ΚΑ'—912)

Γόγο 'Αστήρ, τετράδιό σας έλαβα'
εύχαριστώ καθώς και για τά καλά
σας λόγια' στο διαγωνισμό σας λυπό-
μαι άδυνατοῦσα πάναντῶ.—'Ιερά 'Η-
μέρα, γνωστή; — Φρασμονίτα, εύχαρί-
στω; Δίσις;—Κόμη Φοίνικα, πού τρε-
πώθηκατε;

(ΚΑ'—913)

Αἴγλη, εάν δέν πενιάρει πού άγνησ-
α' άπαντῶν, στείλε: Α. Ραπα-
γίου, Tatavla djadessi, 29, (Διά Φοί-
βον), Constantinople.

ΦΟΙΒΟΣ

(ΚΑ'—914)

Προκηρύσσω διαγωνισμόν κομικῶν
καρτών. Προθεσμία διμήνος. Συμ-
μετοχή 50λεπτος. Βραβεία δύο. Δίσις:
'Ανδρέαν Π. Μανωλόγην, 'Αμβλίας
4-Α, 'Αθήνας.—ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΥ

(ΚΑ'—915)

Ονειρό της Κόπρου, σιγά μην πής πῶς
μάς γνωρίζεις! — Φεγγαράκι και
Σία, δέν άριστεύσαμε σάν τήν 'Αμο-
ρυλλίδα, ΕΝ ΤΟΣΟΥΤΩ όμως δέν
έχουμε και μεγάλη διαφορά.

ΜΑΓΚΑΣ, ΑΛΑΝΗΣ

(ΚΑ'—916)

Εν ήλικία τόσο άκάθαια, 'Ηρακλή
Φέσα. Στείλες Διον.

Παυλή Σκλαβιά

(ΚΑ'—917)

Παιδική Καρδιά, Σε συγγαίρω για τό
μεγάλο βαθμό σου' δέν σέ έχασα.
θά στείλω. Δίσις; —

ΚΑΜΕΛΙΑ

(ΚΑ'—918)

Αριστά Μαραβελίδου διαπλάστούλα,
και εις άνώτερος, μπράβο! Γιατί μέ
έχασες; αυτές είναι αί ύποσχέσεις; —

ΚΑΜΕΛΙΑ

(ΚΑ'—919)

Μωτά, εύχαριστώ πολύ. Λίσσα, δέν
σέ κατάλαβα' άλληλογραφούμε.
Αἴγλη, εύχαριστῶς άλληλογραφῶ. Δίσις:
Γιόρτζιο, περιμένω άκόμη.

Μελαψό Σκαλιωτάκι

(ΚΑ'—920)

Ονειρό 'Ελένη μέ θυμάσαι στη Γε-
μναστική; Σαπφώ, θά πῶς στή
έξοχί;

Αγανάκη

(ΚΑ'—921)

Γόγο 'Αστήρ, εύχαριστῶς. Παταλόν
δα, Μιμόδα, Πανταχού Παρόν, Τρι-
πέλα, Ρίτια.

ΣΥΝΗΝΟΠΟΥΛΑ